

**UJEDINJENI
NARODI**

Međunarodni sud za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991.

Predmet
br.: IT-95-14-R77.2-A
Datum: 27. rujna 2006.
Izvornik: ENGLESKI

PRED ŽALBENIM VIJEĆEM

U sastavu:
sudac Fausto Pocar, predsjedavajući
sudac Mehmet Güney
sudac Andréia Vaz
sudac Theodor Meron
sudac Wolfgang Schomburg

Tajnik: g. Hans Holthuis

Presuda od: 27. rujna 2006.

TUŽILAC

protiv

**IVICE MARIJAČIĆA
MARKICE REBIĆA**

PRESUDA

Tužiteljstvo:

g. Peter Kremer

Vlada Republike Hrvatske:

Posredstvom: Veleposlanstva Republike
Hrvatske u Nizozemskoj, Den Haag

Odvjetnik Ivica Marijačića:

g. Marin Ivanović

Odvjetnik Markice Rebića:

g. Krešimir Krsnik

Prijevod

SADRŽAJ

I. UVOD.....	3
II. STANDARD PREISPITIVANJA.....	7
III. PRVA ŽALBENA OSNOVA ŽALITELJA: PERSONALNA NADLEŽNOST I STVARNA NADLEŽNOST	9
A. ZAKLJUČCI RASPRAVNOG VIJEĆA.....	9
B. ARGUMENTACIJA STRANA U POSTUPKU	9
C. ZAKLJUČAK.....	10
IV. DRUGA ŽALBENA OSNOVA ŽALITELJA: NAVODNI ČIN NEPOŠTIVANJA SUDA	11
A. ZAKLJUČCI RASPRAVNOG VIJEĆA.....	11
B. ZAŠTITA IDENTITETA SVJEDOKA I NJEGOVE IZJAVE.....	12
C. NEODREĐENOST I DJELOKRUG NALOGA O ZATVORENOJ SJEDNICI	13
D. DOKAZNA VRIJEDNOST NOVINSKIH ČLANAKA.....	14
E. ZAKLJUČAK.....	14
V. ŽALITELJEVE OSNOVE ZA ŽALBU U VEZI S KAZNOM.....	16
A. ZAKLJUČCI RASPRAVNOG VIJEĆA.....	16
B. ARGUMENTI STRANA U POSTUPKU	16
C. ZAKLJUČAK.....	17
VI. DISPOZITIV	18

Prijevod

I. UVOD

1. Žalbeno vijeće Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriju bivše Jugoslavije od 1991. (u daljnjem tekstu: Žalbeno vijeće, odnosno Međunarodni sud) razmatra dvije žalbe¹, žalbu Ivice Marijačića i žalbu Markice Rebića (u daljnjem tekstu: Marijačić ili Rebić, odnosno žalitelji), na Presudu koju je Raspravno vijeće III izreklo 10. ožujka 2006. u predmetu *Tužitelj protiv Ivice Marijačić i Markice Rebića*, predmet broj IT-95-14-R77.2 (u daljnjem tekstu: Presuda).

2. Dana 18. studenog 2004. u hrvatskim novinama *Hrvatski list* objavljen je članak (u daljnjem tekstu: članak u *Hrvatskom listu*) o poručniku Johannesu van Kuijku (u daljnjem tekstu: svjedok), koji je 16. prosinca 1997. svjedočio na zatvorenoj sjednici pred Međunarodnim sudom na suđenju u predmetu *Tužilac protiv Tihomira Blaškića*, predmet br. IT-95-14-T (u daljnjem tekstu: predmet *Blaškić*). Članak je napisao Marijačić, glavni urednik *Hrvatskog lista*, a članak je otisnut odmah do intervjua s Rebićem, za kojeg je, utvrđeno da je bio izvor materijala za taj članak.²

3. Dana 16. siječnja 2006. Žalbeno vijeće je donijelo odluku u postupku preispitivanja u predmetu *Blaškić*, predmet br. IT-95-14-R (u daljnjem tekstu: Odluka od 16. siječnja 2006.), i naložilo da se ukinu sve zaštitne mjere koje su svjedoku odobrene na raspravi od 16. prosinca 1997. čime je dozvolilo da se činjenica da je on svjedočio, njegova izjava data Tužiteljstvu prije njegovog svjedočenja (u daljnjem tekstu: izjava svjedoka) i transkript njegovog svjedočenja mogu javno pominjati.³

4. Žalitelji su proglašeni krivima za nepoštivanje Međunarodnog suda, što je kažnjivo po pravilu 77(A)(ii) – objelodanjivanje informacija "svjesno time kršeći nalog vijeća". Marijačić je, kao glavni urednik *Hrvatskog lista*, proglašen krivim zbog objavljivanja opsežnih citata iz izjave svjedoka i otkrivanja njegovog identiteta u članku u *Hrvatskom listu*, čime je prekršen Nalog o zatvorenoj sjednici izdan 16. prosinca 1997. tokom suđenja u predmetu *Blaškić* (u daljnjem tekstu: Nalog o zatvorenoj sjednici).⁴ Rebić je proglašen krivim za objelodanjivanje identiteta zaštićenog

¹ Najava žalbe okrivljenog Ivice Marijačića, 20. ožujka 2006., (u daljnjem tekstu: Marijačićeva najava žalbe); Najava žalbe optuženog Markice Rebića, 20. ožujka 2006., (u daljnjem tekstu: Rebićeva najava žalbe).

² Presuda, par. 42.

³ *Tužilac protiv Tihomira Blaškića*, predmet broj IT-95-14-R, Odluka po zahtjevu tužiteljstva za izmjenu zaštitnih mjera u predmetu *Tužitelj protiv Marijačića i Rebića*, 16. siječanj 2006.

⁴ Presuda, par. 33, 40.

Prijevod

svjedoka, izjave svjedoka i njegovog svjedočenja sa zatvorene sjednice u *Hrvatskom listu*, čime je prekršen Nalog o zatvorenoj sjednici.⁵

5. Pretresno vijeće je svakom od žalitelja izreklo novčanu kaznu od 15.000 eura, koja se mora platiti u roku od trideset dana od donošenja Presude.

6. Dana 20. ožujka 2006. i Marijačić i Rebić su predali najave žalbe. Žalitelji ulažu žalbu "po svim pitanjima iz Presude, uključujući, među ostalim, tri pitanja". Konkretno:

1. ima li Međunarodni sud personalnu i stvarnu nadležnost nad žaliteljima;
2. jesu li žalitelji prekršili Nalog o zatvorenoj sjednici; i
3. je li presuda izrečena žaliocima preteška.⁶

7. Dana 5. travnja 2006., Rebićev odvjetnik je podnio "Zahtjev za ukidanje Naloga o plaćanju kazni", u kojem je tražio da Žalbeno vijeće ukine obvezu Rebića da plati kaznu dok Žalbeno vijeće ne izrekne svoju presudu.⁷ Žalbeno vijeće je odlučilo *proprio motu* da se eventualna isplata kazne ne očekuje prije nego što Žalbeno vijeće donese svoju odluku, te je naložilo da se ta odluka jednako odnosi i na sužalitelja Marijačića.⁸

8. Dana 13. travnja 2006. žalitelj Rebić je podnio svoj žalbeni podnesak tvrdeći da je Pretresno vijeće pogriješilo kako u primjeni prava, čime je obesnažilo Presudu, tako i u pogledu procjene činjeničnog stanja, zbog čega pravda nije ostvarena.⁹ Rebić od Žalbenog vijeća traži da:

1. preispita Presudu i zaključi da žalitelj nije kriv za nepoštivanje Međunarodnog suda;
2. poništi Presudu;
3. smanji kaznu izrečenu u Presudi;
4. odobri takav dodatni pravni lijek [...] koji smatra primjerenim.¹⁰

Tužiteljstvo je 24. travnja 2006. podnijelo svoj odgovor na žalbeni podnesak.¹¹ Rebić je 28. travnja 2006. replicirao na odgovor Tužiteljstva dostavljen Rebiću¹²

⁵ Presuda, par. 45.

⁶ Marijačićeva najava žalbe, str. 2; Rebićeva najava žalbe, str. 2.

⁷ Zahtjev optuženog Markice Rebića za ukidanje Naloga o plaćanju kazne, 5. travnja 2006.

⁸ Odluka o plaćanju kazni, 7. travanj 2006.

⁹ Podnesak žalitelja optuženog Markice Rebića, 13. travnja 2006, (Rebićev žalbeni podnesak).

¹⁰ Rebićev žalbeni podnesak, par. 49.

Prijevod

9. Dana 3. svibnja 2006. Tužiteljstvo je Žalbenom vijeću dostavilo obavijest o tome da neće zahtijevati da se održi usmena rasprava po tom pitanju, te je zatražilo da se donese sudska odluka na temelju pismenih podnesaka, u skladu s ubrzanim žalbenim postupkom kako to predviđa pravilo 116*bis* Pravilnika o postupku i dokazima (u daljnjem tekstu: Pravilnik) za ulaganje žalbi sukladno pravilu 77(J) Pravilnika.¹³ Dana 15. svibnja 2006. Rebić je uložio prigovor na zahtjev Tužiteljstva da se sudska odluka donese na temelju pismenih podnesaka. Rebić ističe da nisu u potpunosti raspravljena sva pitanja potrebna da se donese ispravna i valjana odluka u tom predmetu, te da složenost pitanja zahtijeva da se održi usmena rasprava.¹⁴

10. Žalbeno vijeće ovim odobrava zahtjev Tužiteljstva da se sudska odluka izrekne na temelju pismenih podnesaka sukladno pravilu 116*bis*. Žalbeno vijeće smatra da argumenti koje Rebić iznosi u prilog usmene rasprave nisu uvjerljivi, osobito argument da "složenost pitanja zahtijeva da se održi usmena rasprava".¹⁵

11. Žalbeno vijeće će se sada osvrnuti na žalbu žalitelja Marijačića. Dana 2. lipnja 2006. Marijačić je podnio svoj žalbeni podnesak i tražio da Žalbeno vijeće:

1. odbaci osuđujuću presudu koju mu je izreklo Raspravno vijeće;
2. donese sudsku odluku da Međunarodni sud nema personalnu nadležnost i stvarnu nadležnost zato što Tužiteljstvo nije dokazalo *prima facie* da je Marijačić prekršio bilo kakav nalog;
3. donese sudsku odluku da Marijačić nije prekršio Nalog o zatvorenoj sjednici; ili,
4. potvrdi li Žalbeno vijeće Marijačićevu osuđujuću presudu, da izda nalog Raspravnom vijeću o održavanju rasprave s izvođenjem dokaza i uzme u obzir Marijačićevo imovno stanje u svrhe izricanja kazne.¹⁶

12. Dana 8. lipnja 2006. Tužiteljstvo je podnijelo "Hitan zahtjev Tužiteljstva da se odbaci Marijačićev žalbeni podnesak" (u daljnjem tekstu: Zahtjev za odbacivanje podneska) i zatražilo da Žalbeno vijeće odbaci Marijačićev žalbeni podnesak budući da je podniet "očigledno izvan roka i

¹¹ Odgovor Tužiteljstva na Rebićev žalbeni podnesak, 24. travnja 2006, (u daljnjem tekstu: Odgovor Tužiteljstva Rebiću).

¹² Replika optuženog Markice Rebića na odgovor Tužiteljstva na Rebićev žalbeni podnesak, 28. travnja 2006., (u daljnjem tekstu: Rebićeva replika na podnesak respondenta).

¹³ Obavijest Tužiteljstva i zahtjev da se donese sudska odluka na temelju pismenih podnesaka, 3. svibanj 2006.

¹⁴ Zahtjev optuženog Markice Rebića da se održi usmena rasprava i odgovor na zahtjev Tužiteljstva da se donese sudska odluka na temelju pismenih podnesaka, 15. svibnja 2006.

¹⁵ *Ibid.*, par. 7.

¹⁶ Žalbeni podnesak žalitelja Ivice Marijačića, 2. lipanj 2006., (u daljnjem tekstu: Marijačićev žalbeni podnesak), str. 27.

Prijevod

bez ikakvog valjanog razloga za takvo kasno podnošenje".¹⁷ U svom odgovoru Marijačić tvrdi da je odgovarajući rok za dostavu podnesaka za presude izrečene sukladno pravilu 77 predviđen pravilom 111 Pravidnika; alternativno, Marijačić traži da Žalbeno vijeće prihvati podnesak kao valjano podnijet.¹⁸

13. Tužiteljstvo je dostavilo svoj Odgovor na Marijačićevu žalbu 12. lipnja 2006.¹⁹ Do donošenja odluke po Zahtjevu Tužiteljstva za odbacivanje podneska, Marijačić je podnio zahtjev za produženje roka za podnošenje replike,²⁰ koji je odobren.²¹ Međutim, replika nije podnijeta.

14. Žalbeno vijeće odbacuje Zahtjev Tužiteljstva za odbacivanje podneska, iako Marijačićev argument da je odgovarajući rok za podnošenje podnesaka za presude izrečene sukladno pravilu 77 predviđen pravilom 111, budući da on ulaže žalbu na "presudu", a ne na "odluku",²² jest posljedica njegovog osobnog pogrešnog shvaćanja. Marijačić tvrdi da se Dio III Uputstva o postupku podnošenja pismenih podnesaka u žalbenom postupku pred Međunarodnim sudom (u daljnjem tekstu: Uputstvo o postupku)²³ može primijeniti samo na interlokutorne odluke raspravnih vijeća u skladu s pravilom 77.²⁴ On tvrdi da je npr. u predmetu *Milošević* Raspravno vijeće u svojoj "Odluci u vezi s nepoštovanjem suda" svjedoka Koste Bulatovića proglasilo krivim za nepoštivanje Suda,²⁵ te da je ta odluka ostala interlokutorna odluka Raspravnog vijeća u predmetu *Milošević* na koju se odnosi Dio III Uputstva o postupku.²⁶ Žalbeno vijeće se s tim ne slaže. Ovakvo tumačenje Uputstva o postupku učinilo bi Dio III suvišnim, budući da se Dijelovi II i IV bave interlokutornim žalbama na koje postoji pravo bez posebne dozvole, odnosno, žalbama koje se mogu uložiti tek po dobivenom odobrenju za podnošenje žalbe.²⁷ Dakle, dok se dijelovi II i IV Uputstva o postupku odnose na sve interlokutorne postupke, uključujući i one sukladne pravilu 77, Dio III odnosi se na konačne odluke raspravnog vijeća donijete sukladno pravilu 77. Stoga se rokovi navedeni u Dijelu III Uputstva o postupku odnose na postojeći postupak. Međutim, Žalbeno vijeće je svjesno

¹⁷ Hitan zahtjev Tužiteljstva da se odbaci Marijačićev žalbeni podnesak, 8. lipnja 2006., (u daljnjem tekstu: Zahtjev Tužiteljstva za odbacivanje podneska), par. 16.

¹⁸ Odgovor okrivljenog Ivice Marijačića na zahtjev Tužiteljstva za odbacivanje Marijačićevog žalbenog podneska, 13. lipnja 2006., par. 13.

¹⁹ Odgovor Tužiteljstva na Marijačićevu žalbu, 12. lipnja 2006. (u daljnjem tekstu: Odgovor Tužiteljstva Marijačiću).

²⁰ Preventivan zahtjev žalitelja Ivice Marijačića za produženje roka, 16. lipnja 2006.

²¹ Odluka po Preventivnom zahtjevu žalitelja Ivice Marijačića za produženje roka, 20. lipnja 2006.

²² *Vidi* Marijačićev žalbeni podnesak, str. 1, fusnota 1.

²³ IT/155/Rev.3, 16. rujna 2005.

²⁴ Odgovor okrivljenog Ivice Marijačića na zahtjev Tužiteljstva za odbacivanje Marijačićevog žalbenog podneska, 13. lipnja 2006., par. 2.

²⁵ *Tužilac protiv Slobodana Miloševića*, predmet broj IT-02-54-R77.4, Postupak protiv Koste Bulatovića zbog nepoštovanja suda – Odluka u vezi s nepoštovanjem suda, 13. svibnja 2005. (u daljnjem tekstu: Odluka u vezi s nepoštovanjem Suda u predmetu *Bulatović*).

²⁶ Odgovor okrivljenog Ivice Marijačića na zahtjev Tužiteljstva za odbacivanje Marijačićevog žalbenog podneska, 13. lipnja 2006., par. 3-4.

²⁷ Zahtjev Tužiteljstva za odbacivanje podneska, par. 8.

Prijevod

činjenice da je ova žalba prva žalba koja se, od trenutka stupanja na snagu Uputstva o postupku, podnosi sukladno pravilu 77. Prema tome, Žalbena vijeće je mišljenja da Marijačićeva navodna zbunjenost i pogrešno shvaćanje primjenjivih rokova uistinu predstavljaju valjan argument u ovom konkretnom slučaju, te prihvaća Marijačićev žalbeni podnesak kao valjano podnijet.

II. STANDARD PREISPITIVANJA

15. Članak 25 Statuta sadrži odredbe u vezi sa žalbama podnijetim na temelju greške u primjeni prava koja obesnažuje odluku ili greške u utvrđivanju činjeničnog stanja zbog koje je došlo do neostvarenja pravde. Utvrđeni standard preispitivanja koji se primjenjuje na žalbe na presude primjenjuje se i na žalbe koje se ulažu na osuđujuće presude zbog nepoštivanja Suda. Strana u postupku koja tvrdi da je došlo do greške u primjeni prava mora identificirati navodnu grešku, iznijeti argumente koji potkrijepljuju njenu tvrdnju i objasniti na koji način ta greška, kako tvrdi, obesnažuje odluku.²⁸

16. Žalbena vijeće će preispitati pravne zaključke Raspravnog vijeća kako bi utvrdilo jesu li oni ispravni ili ne.²⁹ Prilikom razmatranja navodnih činjeničnih grešaka, Žalbena vijeće će utvrditi je li neki razumni presuditelj o činjenicama mogao doći do zaključka o krivici van razumne sumnje.³⁰ Prilikom donošenja odluka o tome je li zaključak na kog raspravnog vijeća razuman ili ne, Žalbena vijeće "neće olako zadirati u činjenične nalaze nekog pretresnog vijeća".³¹

17. Žalbena vijeće podsjeća da žalba nije *trial de novo* i strana u postupku ne može u žalbenom postupku jednostavno ponavljati argumente koji nisu prihvaćeni na suđenju, osim ako može pokazati da je njihovo odbacivanje dovelo do greške koja opravdava intervenciju Žalbenog vijeća. Argumente strane koji nisu takvi da bi mogli dovesti do poništenja ili preinačenja osporavane odluke Žalbena vijeće može odmah odbaciti i njihov meritum se ne mora razmatrati.³²

18. Ako strana u postupku iznese argumente koji su nerazumljivi, proturječni ili neodređeni, ili ako imaju druge formalne i očigledne nedostatke, Žalbena vijeće će bez iscrpnih objašnjenja

²⁸ *Tužilac protiv Miroslava Kvočke i drugih*, predmet broj IT-98-30/1-A, Presuda, 28. veljače 2005. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Kvočka*), par. 16; *Tužilac protiv Milorada Krnojelca*, predmet broj IT-97-25-A, Presuda, 17. rujna 2003. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Krnojelac*), par. 10.

²⁹ Drugostepena presuda u predmetu *Krnojelac*, par. 10.

³⁰ Drugostepena presuda u predmetu *Kvočka*, par. 18; *Tužilac protiv Darija Kordića i Marija Čerkeza*, predmet broj IT-95-14/2-A, Presuda, 17. prosinca 2004. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Kordić i Čerkez*), par. 18.

³¹ *Tužilac protiv Ante Furundžije*, predmet broj IT-95-17/1-A, Presuda, 21. srpanj 2000. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Furundžija*), par. 37, gdje se upućuje na *Tužilac protiv Duška Tadića*, predmet broj IT-94-1-A, Presuda, 15. srpnja 1999., par. 64.

³² *Tužilac protiv Mladena Naletilića i Vinka Martinovića*, predmet broj IT-98-34-A, Presuda, 3. svibnja 2006. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Naletilić i Martinović*), par. 13; *Tužilac protiv Tihomira Blaškića*,

Prijevod

odbaciti argumente koji su evidentno neutemeljeni.³³ Pored toga, Žalbeno vijeće može odbiti da razmatra pitanja koja nisu sadržana u najavi žalbe bez obzira na to što se ona kasnije pokreću u podnesku žalitelja.³⁴

predmet broj IT-95-14-A, Presuda, 29. srpnja 2004. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Blaškić*), par. 13; Drugostepena presuda u predmetu *Kordić i Čerkez*, par. 21.

³³ Drugostepena presuda u predmetu *Naletilić i Martinović*, par. 14; Drugostepena presuda u predmetu *Blaškić*, par. 13 Drugostepena presuda u predmetu *Kordić i Čerkez*, par. 22-23.

³⁴ Vidi Drugostepenu presudu u predmetu *Naletilić i Martinović*, par. 17.; *Tužilac protiv Miroslava Deronjića*, predmet broj IT-02-61-A, Presuda po žalbi na kaznu, 20. srpnja 2005., par. 101-103 i 129-130.

Prijevod

III. PRVA ŽALBENA OSNOVA ŽALITELJA: PERSONALNA NADLEŽNOST I STVARNA NADLEŽNOST

A. Zaključci Raspravnog vijeća

19. Raspravno vijeće je bilo mišljenja da "... Međunarodni sud ima inherentnu ovlast, koja proizlazi iz njegove pravosudne funkcije, da zajamči neometano provođenje svoje jurisdikcije, koju mu izričito daje Statut, i da očuva svoje temeljne pravosudne funkcije".³⁵ Ova nadležnost obuhvaća ponašanje kojim se ometa, ugrožava ili zloupotrebljava provođenje pravde na Međunarodnom sudu. One koji na takav način svjesno i hotimično ometaju provođenje pravde od strane Međunarodnog suda može se stoga proglasiti krivima za nepoštivanje Suda.³⁶

B. Argumentacija strana u postupku

20. Marijačić tvrdi da je Raspravno vijeće počinilo grešku u primjeni prava zato što je odbacilo njegove prigovore glede personalne i stvarne nadležnosti utemeljene na propustu Tužiteljstva da *prima facie* dokaže da je postojao nalog koji je obvezivao žalitelja.³⁷ On također tvrdi da nije mogao *prima facie* prekršiti Nalog o zatvorenoj sjednici jer nije bio izdan njemu i nije sprečavao objelodanjivanje niti identiteta niti izjave svjedoka.³⁸

21. Rebić tvrdi da "nema osnove da Međunarodni sud dokaže svoju nadležnost u postojećem predmetu, te da nadležno vijeće nije pokazalo odgovarajuću inicijativu za pokretanje kaznenog postupka u vezi s nepoštivanjem Suda u ovom predmetu".³⁹ Rebić inkorporira svoje prijašnje argumente iz paragrafa 4-19 "Preliminarnog zahtjeva optuženog Rebića da se optužnica odbaci na temelju nepostojanja nadležnosti i manjkavosti u formi optužnice", kao i iz paragrafa 6-16 "Komentara optuženog Markice Rebića na povjerljivu i *ex parte* odluku po Zahtjevu tužitelja da mu

³⁵ Presuda, par. 13, u kojem se citira *Tužilac protiv Tadića*, predmet br. IT-94-1-A-R77, Presuda po navodima o nepoštovanju Suda prethodnog pravnog zastupnika Milana Vujina, 31. siječanj 2000. (u daljnjem tekstu: Presuda u predmetu *Vujin*), par. 13; *Tužilac protiv Aleksovskog*, predmet br. IT-95-14/1-AR77, Presuda po žalbi Ante Nobila na odluku o nepoštovanju Suda, 30. svibnja 2001. (u daljnjem tekstu: Presuda Žalbenog vijeća u predmetu *Nobilo*), par.

³⁶ Vidi također *Nuclear Tests Case* /Predmet Nuklearno testiranje/ (Australija protiv Francuske), Izvješća Međunarodnog suda pravde iz 1974., str. 259–260, par. 23, te *Tužilac protiv Blaškića*, predmet br. IT-95-14-AR108bis, Odluka po zahtjevu Republike Hrvatske za preispitivanje odluke Raspravnog vijeća II od 18. srpnja 1997., 29. listopada 1997., par. 25, fusnota 27.

³⁶ *Ibid.*

³⁷ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 16, 35, fusnota 2. Marijačić se oslanja na predmete *Malone v. Windsor Casino* /Melone protiv Windsor Casina/ i *United Electrical, Radio and Machine Workers of America, et. al. v. 163 Pleasant St. Corporation* /Američki sindikat radnika elektroindustrije protiv Korporacije 163 Pleasant st./ u kojima se stalo na stajalište da propust da se dokaže materijalni element predmeta dovodi do odbacivanja zbog nepostojanja personalne nadležnosti.

³⁸ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 36-37.

³⁹ Rebićev žalbeni podnesak, par. 13.

Prijevod

se izda nalog za provođenje istrage o mogućem nepoštivanju Suda u vezi s *Hrvatskim listom*".⁴⁰ Rebić tvrdi da je Raspravno vijeće počinilo grešku u primjeni prava propustivši da primjeni pravne odredbe istaknute u tim podnescima.⁴¹

22. Tužiteljstvo odgovara da je bilo dostatno da se u optužnici navedu tri potencijalno primjenjiva sudska naloga i djela kojima su ti nalozi izgleda prekršeni, te da je *prima facie* valjano iznijelo navode.⁴²

C. Zaključak

23. Žalbeno vijeće podsjeća da, sukladno pravilu 77 i svojoj dosljednoj sudskoj praksi, Međunarodni sud raspolaže inherentnom ovlasti da se bavi ponašanjem koje ometa njegovo provođenje pravde.⁴³ Stoga, se izričito stalo na stajalište da Međunarodni sud ima personalnu nadležnost i stvarnu nadležnost za pokretanje kaznenog postupka u vezi s nepoštivanjem Suda.⁴⁴

24. Marijačić je proglašen krivim za nepoštivanje Suda, zbog objelodanjivanja informacija, čime je svjesno prekršio nalog Vijeća sukladno pravilu 77(A)(ii) Pravilnika. Raspravno vijeće je s pravom istaklo da se nalog o kojem je riječ odnosi na sve osobe koje dođu u posjed zaštićenih informacija, budući da se pravilo 79 odnosi na javnost općenito, uključujući i novinare, bili oni prisutni u sudnici ili ne. Pravilo 77(A)(ii) kao takvo također daje Međunarodnom sudu ovlast da proglasi krivim za nepoštivanje Suda svaku osobu koja objelodani informacije koje se odnose na postupak pred Međunarodnim sudom i time svjesno prekrši nalog vijeća. To je posebno potrebno kako bi se ispunila obveza sukladna članku 22 Statuta o zaštiti svjedoka za koje je izdan nalog o primjeni zaštitnih mjera, i, konačno, potrebno je kako bi Međunarodni sud ispunio svoj mandat.⁴⁵ Stoga Raspravno vijeće nije počinilo grešku u primjeni pravila 77(A)(ii) smatrajući da Međunarodni sud ima personalnu nadležnost i stvarnu nadležnost.

⁴⁰ Preliminarni zahtjev optuženog Rebića da se optužnica odbaci na temelju nepostojanja nadležnosti i manjkavosti u formi optužnice, 23. lipnja 2005.; Komentar optuženog Markice Rebića na povjerljivo i *ex parte* odluku po zahtjevu tužitelja da mu se izda nalog za provođenje istrage o mogućem nepoštivanju Suda u vezi s *Hrvatskim listom*, 1. rujna 2005. (Povjerljivo).

⁴¹ Rebićeva replika na podnesak respondenta, par. 10.

⁴² Odgovor Tužiteljstva Marijačiću, par. 1.13-1.14.

⁴³ *Vidi Tužilac protiv Beqe Beqaja*, predmet br. IT-03-66-T-R77, Presuda o navodima o nepoštivanju suda, 27. svibnja 2005. (u daljnjem tekstu: Presuda o nepoštivanju suda u predmetu *Beqaj*), par. 9; Presuda Žalbenog vijeća u predmetu *Nobilo*, par. 30; Presuda u predmetu *Vujin*, par. 13.

⁴⁴ Presuda o nepoštivanju suda u predmetu *Beqaj*, par. 9.

⁴⁵ *Vidi Tužilac protiv Duška Tadića*, predmet broj IT-94-1-A-AR77, Potvrđujuća presuda o navodima protiv prethodnog pravnog zastupnika Milana Vujina, 27. veljače 2001., str. 4: "Međunarodni sud, kako bi mogao djelovati na efikasan i pravičan način, mora imati ovlasti da sudi za nepoštivanje suda i da izriče kazne za nepoštivanje suda".

Prijevod

25. Žalbeno vijeće primjećuje da se Rebić poziva isključivo na argumente iznijete na suđenju.⁴⁶ Žalbeno vijeće podsjeća da strana u žalbenom postupku ne može naprosto ponoviti argumente koji nisu prihvaćeni na suđenju, osim ako može pokazati da je njihovo odbacivanje dovelo do greške koja opravdava intervenciju Žalbenog vijeća.⁴⁷ Žalbeno vijeće zaključuje da glede prve žalbene osnove Rebić nije uspio da to pokaže.
26. Zbog gorenavedenih razloga, prva žalbena osnova Marijačića i Rebića se odbija.

IV. DRUGA ŽALBENA OSNOVA ŽALITELJA: NAVODNI ČIN NEPOŠTIVANJA SUDA

A. Zaključci Raspravnog vijeća

27. Raspravno vijeće je bilo mišljenja da se, u slučaju kada se ime svjedoka može pronaći jedino u povjerljivim dokumentima Međunarodnog suda, i kada se svjedok pojavljuje u sudnici samo kad su rolete spuštene a audio i video emitiranje prekinuti, mora zaključiti da je njegov identitet zaštićen Nalogom o zatvorenoj sjednici.⁴⁸ Raspravno vijeće je također bilo mišljenja da se, u slučaju kada je sadržaj pismene izjave svjedoka uglavnom isti kao i sadržaj usmenog svjedočenja na zatvorenoj sjednici, mora smatrati da je i taj sadržaj zaštićen odredbama Naloga o zatvorenoj sjednici, jer bi u protivnom odobrena zaštita bila neučinkovita.⁴⁹
28. Raspravno vijeće je odlučilo da se u slučaju kada vijeće izda nalog da se neko svjedočenje sasluša na zatvorenoj sjednici, čime sve što se odvija postaje povjerljivo, takav nalog odnosi na sve osobe koje dođu u posjed zaštićenih informacija. Dakle, nakon što je izdan Nalog o zatvorenoj sjednici, optuženi su imali obvezu da ga se pridržavaju.⁵⁰
29. Raspravno vijeće je zaključilo da je Marijačiću bilo jasno stavljeno na znanje da je u vezi s Rebićevim materijalom izdan nalog kojima se ne dopušta objelodanjivanje. Transkript svjedočenja sa zatvorene sjednice koji je Marijačić dobio od Rebića je bio jasno obilježen kao takav. U izdanju

⁴⁶ Rebićev žalbeni podnesak, par. 13-14.

⁴⁷ Drugostepena presuda u predmetu *Naletilić i Martinović*, par. 13; Drugostepena presuda u predmetu *Blaškić*, par. 13; *Tužilac protiv Dragoljuba Kunarca*, predmet broj IT-96-23 & IT-96-23/1-A, Presuda, 12. srpnja 2002., par. 35-36.

⁴⁸ Presuda, par. 25-26.

⁴⁹ Presuda, par. 27.

⁵⁰ Presuda, par. 28.

Prijevod

Hrvatskog lista od 5. svibnja 2005. Marijačić je napisao otvoreno pismo u kojem je izjavo da mu je Rebić rekao da su svjedok i njegovo svjedočenje zaštićeni.⁵¹

30. Raspravno vijeće se bez sumnje uvjerilo da je Rebić objelodanio izjavu svjedoka i transkript svjedočenja sa zatvorene sjednice, čime je otkrio njegov identitet. U članku od 18. studenog 2004. se citira Rebićeva izjava ovom listu da je znao da su dokumenti zaštićeni. Pored toga, u izvješću novinske agencije HINA od 27. travnja 2005., Rebić je, kako se navodi, izjavio da je prilikom objavljivanja članka od 18. studenog 2004. "bio svjestan što radi".⁵² Raspravno vijeće je bilo mišljenja da se time jasno kaže da je on namjerno prekršio Nalog o zatvorenoj sjednici.⁵³

B. Zaštita identiteta svjedoka i njegove izjave

31. Marijačić tvrdi da je Raspravno vijeće počinilo grešku zato što je prilikom donošenja odluke Raspravnog vijeća na suđenju u predmetu *Blaškić* glede namjere da se suđenje nastavi na zatvorenoj sjednici propustilo da pregleda transkript od 16. prosinca 1997., kao i time što se prilikom izvođenja zaključka da je izjava svjedoka bila zaštićena Nalogom o zatvorenoj sjednici oslonilo na odluku od 16. siječnja 2006.⁵⁴

32. Prema Marijačićevoj tvrdnji, iz transkripata je jasno da je namjera Raspravnog vijeća koje je zasjedalo u predmetu *Blaškić* bila zaštita javnog reda u Nizozemskoj sukladno pravilu 79(A)(i) Pravilnika, pri čemu identitet svjedoka i njegova izjava nisu bili zaštićeni.⁵⁵

33. Rebić tvrdi da nema argumenata koji potkrepljuju tezu da su se strane u postupku uzdržale da imenuju svjedoka kako bi se pridržavale neke zakonske obveze.⁵⁶ On također tvrdi da je Raspravno vijeće počinilo grešku smatrajući da je izjava svjedoka jednako vrijedna kao i transkript iskaza koji je svjedok dao na zatvorenoj sjednici, pa je tako bila zaštićena Nalogom o zatvorenoj sjednici.⁵⁷ On tvrdi da bi se kosilo s principima kaznenog prava ako bi se izjava svjedoka, koja na početku kao takva nije bila posebno zaštićena, kasnije obuhvatila Nalogom o zatvorenoj sjednici koji se tom izjavom ne bavi izričito.⁵⁸

34. Tužiteljstvo odgovara da Marijačić "pogrešno tumači" namjeru Raspravnog vijeća da se suđenje nastavi na zatvorenoj sjednici. Tužiteljstvo tvrdi da nije na njemu da nagađa koja je bila

⁵¹ Presuda, par. 36-38.

⁵² Presuda, par. 41.

⁵³ Presuda, par. 45.

⁵⁴ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 18.

⁵⁵ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 20-22, 26.

⁵⁶ Rebićev žalbeni podnesak, par. 24.

⁵⁷ Rebićev žalbeni podnesak, par. 27.

⁵⁸ Rebićev žalbeni podnesak, par. 28.

Prijevod

namjera Raspravnog vijeća prilikom donošenja odluke glede djelokruga naloga o zatvorenoj sjednici. Tužiteljstvo je mišljenja da je razuman zaključak Raspravnog vijeća da bi Nalog o zatvorenoj sjednici bio "neučinkovit" ako se ne bi odnosio i na izjavu svjedoka.⁵⁹

35. Tužiteljstvo tvrdi da je učinak održavanja zatvorene sjednice taj da sve informacije koje se tokom nje navode ostaju zaštićene, osim ako iste nisu iznijete na otvorenoj sjednici.⁶⁰ Tužiteljstvo tvrdi da je argument Marijačića da je neizvedivo se ne može doznati je li identitet svjedoka zaštićen neutemeljen zato što je jasno da je on znao da je dotični svjedok zaštićen.⁶¹

C. Neodređenost i djelokrug Naloga o zatvorenoj sjednici

36. Marijačić tvrdi da je, pravno gledano, Nalog o zatvorenoj sjednici bio previše neodređen i neprecizan, te da je osuda za nepoštivanje Suda koja mu je izrečena na toj osnovi pogrešna.⁶² On također tvrdi da je Raspravno vijeće pogriješilo kada se prilikom određivanja djelokruga Naloga o zatvorenoj sjednici pozvalo na vanjske dokaze, te da Nalog o zatvorenoj sjednici nije obvezujući za njega jer mu nije bio upućen.⁶³

37. Rebić, između ostalog, tvrdi da je Nalog o zatvorenoj sjednici bio obvezujući samo za strane u postupku na suđenju u predmetu *Blaškić*.⁶⁴ On tvrdi da su zaštitne mjere postojale samo formalno, te da nisu služile provođenju pravde od strane Međunarodnog suda; prema tome, kršenje nije moglo predstavljati ometanje provođenje pravde od strane Međunarodnog suda sukladno pravilu 77 (A).⁶⁵

38. Tužiteljstvo odgovara da je Rebić bio svjestan da su informacije zaštićene zbog činjenice da je transkript bio obilježen natpisom "zatvorena sjednica" i upravo je u tom zaštićenom dokumentu otkriven identitet svjedoka. Pored toga, iz članka u *Hrvatskom listu* od 18. studenog 2004., izvješća agencije HINA od 27. travnja 2005. i Marijačićevog otvorenog pisma jasno je da je Rebić znao da

⁵⁹ Odgovor Tužiteljstva Marijačiću, par. 1.7, 1.19, 1.24-1.25; Odgovor Tužiteljstva Rebiću, par. 16, 19.

⁶⁰ Odgovor Tužiteljstva Marijačiću, par. 1.21; Odgovor Tužiteljstva Rebiću, par. 16-17.

⁶¹ Odgovor Tužiteljstva Marijačiću, par. 1.22.

⁶² Marijačićev žalbeni podnesak, par. 41, 43-44, 46, 48-49, 51, u kojima se citiraju *International Longshoreman's Ass'n v. Philadelphia Marine Trade Ass'n* /Međunarodnog udruženje lučkih radnika protiv Pomorske trgovinske komore Philadelphia/; *Armstrong v. Executive Office of the President* /Armstrong protiv Izvršnog ureda Predsjednika SAD/; *Drywall Tapers and Painters of Greater NY Local 1974 v. Local 530 of Operative Plasterers and Cement Masons Int'l Ass'n* /Monteri gipsanih ploča i ličinci šireg područja New Yorka, 1974., protiv 530. lokalnog ogranka Međunarodnog udruženja motnara gipsa i cementnih zidara/ prema kojima nalog mora biti jasan i nedvosmislen, a strana u postupku mora biti u stanju da na osnovu naloga točno odredi koja su djela zabranjena; Marijačić također skreće pažnju na predmet *Attorney General v. Leveller Magazine and Others* /Državni tužitelj protiv časopisa Leveller i drugih/ gdje je Dom lordova oslobodio tri novinara optužbi za nepoštivanje suda zbog toga što je sudski nalog kojim se svjedoku odobravaju mjere zaštite bio previše neodređen i nedovoljno jasan da bi govorio sam po sebi.

⁶³ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 36, 45, 50-51 u kojima se citira predmet *Alemite Mfg. Corporation v. Staff* /Korporacija Alemite Mfg. protiv osoblja/ u kojem je sud bio mišljenja da Okružni sud nije nadležan da kažnjava okrivljenog za nepoštivanje suda zato što nije bio spomenut niti zakonski identificiran u sudskom nalogu.

⁶⁴ Rebićev žalbeni podnesak, par. 32-33, 36-37.

⁶⁵ Rebićev žalbeni podnesak, par. 43.

Prijevod

su te informacije zaštićene.⁶⁶ Tužiteljstvo nadalje ističe da Marijačić u svom članku govori o izjavi svjedoka kao o "tajnom dokumentu", te da mu je Rebić rekao da su dokumenti "zaštićeni" i da je on u svom otvorenom pismu potvrdio te činjenice.⁶⁷

39. Tužiteljstvo tvrdi da nema potrebe dokazivati da je došlo do stvarnog ometanja izvan okvira poštivanja Naloga o zatvorenoj sjednici. Ne može treća strana određivati postoji li valjan razlog da se na nekog svjedoka nastave primjenjivati zaštitne mjere.⁶⁸

D. Dokazna vrijednost novinskih članaka

40. Rebić osporava činjenični zaključak Raspravnog vijeća da je on Marijačiću objelodanio zaštićene informacije. Rebić tvrdi da je Raspravno vijeće počinilo grešku zato što je svoju odluku o objelodanjivanju informacija od strane žalitelja temeljilo na novinskim člancima objavljenim u *Hrvatskom listu* od 18. studenog 2004. i izvješću agencije HINA od 27. travnja 2005. Prema Rebićevom mišljenju, treba biti vrlo oprezan kada se novinskim člancima pripisuje dokazna vrijednost.⁶⁹ Rebić tvrdi da je procjena članaka od strane Raspravnog vijeća u potpunosti pogrešna.⁷⁰

41. Tužiteljstvo odgovara da je Raspravno vijeće svoje zaključke temeljilo i na sadržaju otvorenog pisma koje je Marijačić napisao 5. svibnja 2005., u kojem se ponavlja da je Rebić svjesno objelodanio informacije o zaštićenom svjedoku i svjedočenju. Pored toga, Raspravno vijeće je imalo pravo da se osloni na Rebićev položaj u uredništvu lista i na njegov propust da se odrekne primjedaba u pismu kao dokaz toga da je on ustvari objelodanio informacije.⁷¹

E. Zaključak

42. U pravilu 79 Pravilnika navode se tri razloga za održavanje zatvorene sjednice, a jedan od njih je sigurnost, zaštita ili neobjelodanjivanje identiteta svjedoka sukladno s pravilom 75 Pravilnika. Posljedica zatvorene sjednice jest da su *sve* informacije koje se tokom nje spominju, uključujući i identitet svjedoka koji svjedoči, zaštićene od javnosti. Nije na trećim stranama da odlučuju o tome koji je dio zatvorene sjednice zaštićen. Budući da se identitet svjedoka nigdje drugdje ne otkriva, slijedi da je njegov identitet bio zaštićen Nalogom o zatvorenoj sjednici. Žalbeno vijeće je mišljenja da je zaključak Raspravnog vijeća bio razuman.

⁶⁶ Odgovor Tužiteljstva Rebiću, par. 22.

⁶⁷ Odgovor Tužiteljstva Marijačiću, par. 1.27.

⁶⁸ Odgovor Tužiteljstva Rebiću, par. 23.

⁶⁹ Rebićev žalbeni podnesak, par. 18.

⁷⁰ Rebićev žalbeni podnesak, par. 19-21.

⁷¹ Odgovor Tužiteljstva Rebiću, par. 13.

Prijevod

43. Žalbeno vijeće smatra da su Marijačićev argument da je "neizvedivo" doznati li je identitet svjedoka zaštićen, kao i Rebićeva tvrdnja da bi zahtijevalo "tehnički visok nivo pravnog znanja" da se izbjegne kršenje Naloga o zatvorenoj sjednici, očigledno neutemeljeni, najblaže rečeno, budući da su oba žalitelja znala da je svjedok svjedočio na zatvorenoj sjednici i da je njegov iskaz bio označen kao takav.⁷² Zbog istih razloga Žalbeno vijeće zaključuje da su neutemeljeni i argumenti žalitelja glede neodređenosti Naloga o zatvorenoj sjednici. Isto tako, nije bitno je li Raspravno vijeće u predmetu *Blaškić* jasno izložilo motiv za izdavanje Naloga o zatvorenoj sjednici sukladno pravilu 79(B). Pored toga, ne samo da je zaštićen sam dokument, već su, što je bitnije, zaštićene i informacije koje je dao svjedok na kojeg su zaštitne mjere primijenjene. Žalbeno vijeće podsjeća da za određenu radnju, da bi ona za sobom povukla kaznenu odgovornost, pojedinac mora biti u mogućnosti da na temelju činjenica kojima raspolaže *ex ante* odredi da je riječ o kaznenom djelu. Oba žalitelja su znala da je informacije dao svjedok na kojeg su bile primijenjene zaštitne mjere. Dakle, ispravan je stav Raspravnog vijeća da su žalitelji posjedovali potrebnu *mens rea*.

44. Iz teksta pravila 77 se vidi da kršenje sudskog naloga kao takvog predstavlja ometanje provođenja pravde od strane Međunarodnog suda. Nije na strani u predmetu niti na trećoj osobi da odlučuje o tome kada sudski nalog predstavlja ometanje provođenja pravde od strane Međunarodnog suda. U sudskoj praksi je već utvrđeno da je svako ignoriranje sudskog naloga ometanje provođenja pravde.⁷³

45. Sudski nalog ostaje na snazi do donošenja nove odluke vijeća. Žalbeno vijeće napominje *proprio motu* da činjenica da gorespomenute informacije danas više nisu povjerljive nije prepreka da se izrekne osuđujuća presuda za objavljivanje informacija u vrijeme kad su one još bile zaštićene.⁷⁴ Iako razlog za izdavanje Naloga o zatvorenoj sjednici (da bi se zaštitio status informacija koje je dao svjedok) više ne postoji, pravno opravdanje (zaštićene informacije moraju ostati zaštićene dok se ne ukine njihova povjerljivost) još uvijek je primjenjivo. Kada bi se zauzeo drugačiji stav, dovele bi se u pitanje sve zaštitne mjere koje je vijeće uvelo bez eksplicitnog *actus contrarius* i time ugrozilo obavljanje funkcija i mandata Međunarodnog suda.

46. U vezi s Rebićevnom drugom žalbenom osnovom, objavljivanje novinskog članka u *Hrvatskom listu* 18. studenog 2004. predstavlja temelj teze o nepoštivanju suda i opravdano mu se može pripisati dokazna vrijednost. Rebić nije pokazao na koji način je to Raspravno vijeće bilo nerazumno u svojoj procjeni članaka.

⁷² Vidi Drugostepenu presudu u predmetu *Naletilić i Martinović*, par. 114.

⁷³ Odluka u vezi s nepoštivanjem Suda u predmetu *Bulatović*, par. 17.

Prijevod

47. Stoga se i Marijačićeva i Rebićeva druga žalbena osnova odbijaju.

V. ŽALITELJEVE OSNOVE ZA ŽALBU U VEZI S KAZNOM

A. Zaključci Raspravnog vijeća

48. Raspravno vijeće je zaključilo da je kršenje Naloga o zatvorenoj sjednici predstavljalo istinski rizik da se dovede u pitanje povjerenje u sposobnost Međunarodnog suda da pruži djelotvorne zaštitne mjere, te stoga predstavlja ozbiljno ometanje provođenja pravde. Raspravno vijeće je također uvidjelo da je potrebno obeshrabriti takvo ponašanje. Raspravno vijeće je bilo mišljenja da kazne od 15.000 eura odgovaraju težini kršenja i potrebi za odvraćanjem.⁷⁵

B. Argumenti strana u postupku

49. Marijačić tvrdi da je Raspravno vijeće napravilo grešku kad je izreklo kaznu od 15.000 eura, a da pri tom nije uzelo u obzir njegovo imovno stanje.⁷⁶ Konkretno, on tvrdi da je Raspravno vijeće prekršilo članak 24(2) Statuta, pravilo 101 Pravilnika i njegovo pravo na pravično suđenje zato što nije zatražilo da mu se za svrhe odmjeravanja kazne podastru dokazi o sredstvima kojima on raspolaže za plaćanje kazne.⁷⁷ Zbog gorenavedenih razloga on traži da Žalbeno vijeće naloži Raspravnom vijeću da za svrhe odmjeravanja kazne održi raspravu s izvođenjem dokaza.⁷⁸

50. Rebić tvrdi da je kazna previsoka. On tvrdi da Tužiteljstvo nije podastrijelo dokaze koji potkrepljuju argumente o novčanoj naknadi, te da to kršenje nije ni na koji način ugrozilo svjedoka, niti mu nanijelo štetu, niti je dovelo do bilo kakve reakcije u Hrvatskoj.⁷⁹

51. Tužiteljstvo tvrdi da Marijačićev argument da je njegovo pravo na pravično suđenje ugroženo izlazi van okvira žalbe pa se stoga treba odbaciti. Alternativno, Tužiteljstvo tvrdi da se Marijačić trebao na pitanja odmjeravanja kazne osvrnuti prilikom iznošenja svoje završne riječi sukladno pravilu 86(C), ali da on to nije uradio usprkos činjenici da je sudac Kwon izričito skrenuo pažnju na to pravilo i pozvao strane da iznesu svoje primjedbe. Tužiteljstvo nadalje tvrdi da

⁷⁴ Može se primijeniti isto objašnjenje koje je temelj principa *privremenog zakona/sustava*, što stoga predstavlja, *mutatis mutandis*, izuzetak od općeg principa *lex mitior*.

⁷⁵ Presuda, par. 48, 50, 52.

⁷⁶ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 53-54.

⁷⁷ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 55-57, u kojima se citira predmet *Fry v. Basset /Fry protiv Basseta/* (1986.) 44 SASR 90 (Australija) u kojem je sud bio mišljenja da novčana kazna mora odgovarati sredstvima osobe, te da se od slučaja do slučaja mora rješavati koji novčani iznos predstavlja dovoljno visoku kaznu u nekim konkretnim okolnostima.

⁷⁸ Marijačićev žalbeni podnesak, par. 57.

⁷⁹ Rebićev žalbeni podnesak, par. 44-48; Rebićeva replika na podnesak respondenta, par. 25.

Prijevod

Marijačić nije dao nikakve informacije na osnovu kojih bi Žalbeno vijeće moglo zaključiti da izrečena kazna predstavlja zamjetljivu grešku Raspravnog vijeća.⁸⁰

52. Prema mišljenju Tužiteljstva Raspravno vijeće je uzelo u obzir sve faktore koje je iznio Rebić i zaključilo da on nije pokazao da je Raspravno vijeće počinilo bilo kakvu zamjetnu grešku.⁸¹

C. Zaključak

53. Pretresna vijeća posjeduju široko diskreciono pravo u utvrđivanju primjerene kazne.⁸² Opće je pravilo da Žalbeno vijeće ne preinačuje presudu o kazni osim kada raspravno vijeće napravi zamjetljivu grešku prilikom primjene svojih diskrecionih ovlaštenja ili kada ne postupi u skladu s mjerodavnim pravom.⁸³ Na žalitelju je da pokaže na koji je način raspravno vijeće prekoračilo okvire svojih diskrecionih ovlaštenja prilikom odmjeravanja kazne.⁸⁴

54. Pravilo 86(C) Pravilnika zahtijeva da se strane u postupku prilikom iznošenja završne riječi osvrnu na pitanja vezana za odmjeravanje kazne. Kao što Tužiteljstvo s pravom ističe, nijedan od žalitelja nije pokazao da je Raspravno vijeće počinilo bilo kakvu zamjetnu grešku u pogledu njihovih kazni. U svjetlu gorenavedenog, osnovi za žalbu Marijačića i Rebića glede kazni se odbacuju.

55. Međutim, Žalbeno vijeće smatra, *proprio motu*, da je u interesu pravde u ovom konkretnom predmetu da se odobri plaćanje novčane kazne u obrocima, budući da se žaliteljima ne smije nanijeti šteta zbog nepažnje njihovih odvjetnika koji prilikom suđenja nisu iznijeli dovoljno argumenata o imovnom stanju žalitelja, usprkos jasnoj formulaciji pravila 86(C) i konkretnom pozivu Raspravnog vijeća da to urade.⁸⁵

⁸⁰ Odgovor Tužiteljstva Marijačiću, par. 1.30-133.

⁸¹ Odgovor Tužiteljstva Rebiću, par. 27-30.

⁸² *Tužilac protiv Zejnila Delalića i drugih*, predmet broj IT-96-21-A, Presuda, 20. veljače 2001. (u daljnjem tekstu: Drugostepena presuda u predmetu *Čelebići*), par. 717.

⁸³ *Tužilac protiv Duška Tadića*, predmet broj IT-94-1-A, Presuda o žalbi na kaznu, 26. siječnja 2000., par. 22; *Tužilac protiv Zlatka Aleksovskog*, predmet broj IT-95-14/1-A, Presuda, 24. ožujka 2000., par. 187; Drugostepena presuda u predmetu *Furundžija*, par. 239; Drugostepena presuda u predmetu *Čelebići*, par. 725; *Tužilac protiv Zorana Kupreškića i drugih*, predmet broj IT-95-16-A, Presuda po žalbama, 23. listopada 2001., par. 408; *Tužilac protiv Gorana Jelisića*, predmet broj IT-95-10-A, Presuda, 5. srpanj 2001., par. 99; *Tužilac protiv Radislava Krstića*, predmet br. IT-98-33-A, Presuda, 19. travnja 2004., par. 242; Drugostepena presuda u predmetu *Blaškić*, par. 680.

⁸⁴ *Tužilac protiv Momira Nikolića*, predmet broj IT-02-60/1-A, Presuda po žalbi na kaznu, 8. ožujka 2006., par. 8; Drugostepena presuda u predmetu *Čelebići*, par. 725.

⁸⁵ T.19 siječnja 2006., str. 306, sudac Kwon: "Pravilo 86 [...] (C) kaže: 'Strane u završnoj riječi moraju obraditi i pitanja vezana za izricanje kazne.' Dakle, nemate nikakvih daljnjih primjedbi glede odmjeravanja kazne?" Nakon toga, ni Rebićev ni Marijačićev odvjetnik nisu iznijeli nijedan daljnji argument o odmjeravanju kazne.

Prijevod

VI. DISPOZITIV

Zbog gorenavedenih razloga, **ŽALBENO VIJEĆE**, jednoglasno,

SUKLADNO ČLANKU 25 Statuta i pravilima 77, 77bis, 79, 116bis, 117 i 118 Pravilnika;

UZIMAJUĆI U OBZIR pismene podneske strana u postupku;

ODBIJA sve žalbene osnove koju su podnijeli žalitelji Marijačić i Rebić;

POTVRĐUJE izricanje novčane kazne od po petnaest tisuća eura obojici žalitelja, koje trebaju platiti tajniku Međunarodnog suda u roku od trideset dana od dana donošenja ove Presude; međutim,

ODOBRAVA, *proprio motu*, da žalitelji mogu, ako to žele, novčane kazne platiti u jednakim obrocima od 5.000 eura do 16. listopada 2006., 15. siječnja 2007. i 16. travnja 2007.;

UPUĆUJE tajnika Međunarodnog suda da poduzme potrebne mjere u cilju izvršenja kazni, i, bude li potrebno;

NALAŽE nadležnim vlastima Republike Hrvatske da surađuju i pruže pomoć tajniku Suda u skladu s člankom 29 Statuta u izvršenju kazni.

Sastavljeno na engleskom i francuskom, pri čemu je mjerodavan engleski tekst.

Dana dvadeset i sedmi rujna 2006., u Den Haagu, Nizozemska.

/potpis na izvorniku/

sudac Fausto Pocar,
predsjedavajući

/potpis na izvorniku/

sudac Mehmet Güney

/potpis na izvorniku/

sudac Andréia Vaz

/potpis na izvorniku/

sudac Theodor Meron

/potpis na izvorniku/

sudac Wolfgang Schomburg

[pečat Međunarodnog suda]